

Merete Aarup (KF):

Den konservative gruppe kan tiltræde miljøministerens lovforslag om etablering af en ændret ledelsesstruktur i Danmarks Miljøundersøgelser med en bestyrelse og en daglig driftsledelse. Det er vigtigt at styrke og effektivisere forsknings- og undersøgelsesindsatsen på miljøbeskyttelsesområdet.

Vi kan også tiltræde den sammensætning af bestyrelsen, som ministeren foreslår i lovforslaget.

Men når man læser forslaget igennem, kan man få den opfattelse, at der med oprettelsen af de tre stillinger som direktør, sekretariatschef og forskningschef er tale om en udvidelse af medarbejderstaben. Men selvfølgelig er miljøministeren underlagt samme sparekrav som andre ministerier og skal dermed overholde en beskåret lønsumsramme. Der må vel derfor være tale om en omprioritering inden for personale sammensætningen.

Vi mener, det er en god idé, hvis man ud af bemærkningerne til et lovforslag kan se, hvordan en ændret ledelsesstruktur påvirker medarbejderstaben, og at der ikke er tale om en udvidelse. Men vi indstiller lovforslaget til velvillig behandling i udvalget.

Leif Hermann (SF):

Den 16. december 1986 vedtog Folketinget en dagsorden i den såkaldte sektorforskningsdebat, og det fremgik af den, at kvaliteten i sektorforskningen skal styrkes gennem en større uafhængighed navnlig til den langsigtede forskning, etablering af bestyrelser med selvstændige beføjelser, fagligt mere betryggende ansættelsesprocedurer samt ytrings- og publiceringsfrihed.

Det er væsentligt, at vi nu på Miljøministeriets område ser en opfølgning af den dagsorden. Det er ikke den første opfølgning, vi har set, vi har tidligere behandlet spørgsmålet om Danmarks Geologiske Undersøgelse, men det hug, som ministeren foretager her, er jo nok dybere og større end den tilretning, der skete i styrelsesforholdene vedrørende Danmarks Geologiske Undersøgelse.

Det drejer sig om ikke mindre end 5 institutioner, der i øjeblikket er tilknyttet Miljøstyrelsen: Havforskningslaboratoriet, Ferskvandslaboratoriet, Analytisk-kemisk Laboratorium, Center for Jordøkologi og Luftforureningsla-

boratoriet, som bliver til denne nye institution, som bliver kaldt for Danmarks Miljøundersøgelser. Det kan vi tiltræde, ikke mindst på baggrund af, at det bl.a. var Socialistisk Folkeparti, der stod bag den debat, der fandt sted i december 1986, og den dagsorden, som blev vedtaget.

Vi kan også tiltræde det, fordi det er blevet et større og større problem at fremskaffe sikre miljødata. Diskussionen om vandmiljøplanens virkning og forudsætninger har jo meget kraftigt understreget netop den problemstilling. Det er godt, at ministeren har indset det og på samme måde som i andre sammenhænge har ønsket at skærpe dette miljøpolitiske værktøj. Jeg tror, man kan sige, at det er af de vigtigste miljøpolitiske værktøjer, vi har, at skaffe os rimelig sikker viden om virkningerne af det, vi foretager os, og forudsætningerne for det, vi gør.

En af institutionens opgaver bliver ifølge forslaget at yde oplysning bl.a. til offentligheden om miljø- og forskningsspørgsmål. Det er jo en meget væsentlig opgave, som indebærer en afgørende forudsætning, og det er den ytrings- og publikationsfrihed, som er nævnt i Folketingets dagsorden fra 1986. Det er også et forhold, der er understreget i en beretning fra Folketingets Forskningsudvalg, der jo behandlede sektorforskningsredegørelsen fra Undervisningsministeriet. I den præciserede alle partier, bortset fra Fremskridtspartiet naturligvis, at ytringsfrihed for forskere fra sektorforskningsinstitutioner principielt bør gælde i samme omfang som på universiteterne og de øvrige højere læreanstalter.

Når jeg har trukket det frem, så er det, fordi – jeg skal ikke kunne sige, om det skyldes misforståelser – miljøministeren mere eller mindre frivilligt har fået en slags image som et menneske, som vil lukke munden på embedsmændene, og jeg anser det som en helt afgørende ting, at ytringsfriheden bliver tilgodeset på forsknings-siden. Den fri forskning, som også kommer frem med nogle ubehagelige kendsgerninger, som vi alle sammen må tage stilling til, er ganske afgørende for, at vi kan udvikle vores viden om det, vi har med at gøre.

Endelig skal jeg sige, at jeg betragter dette som led i en udvikling af forskningsindsatsen på miljøbeskyttelsesområdet. Nu er det jo sådan, at der ikke alene foregår forskning inden for Miljøministeriets område vedrørende mil-